

ਡੀਐਸ ਤਿਵਾਤੀਆ ਅਤੇ ਐਸਐਸ ਸੋਢੀ ਜੇ.ਜੇ.

ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

'ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਂਡ ਅਦਰਸ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 2148 .

ਸਤੰਬਰ 17, 1987।

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ (1950 ਦਾ XXXI) — ਧਾਰਾ 7, 7A, 8(2) ਅਤੇ (2A) ਅਤੇ 46— ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ (1954 ਦਾ XLIV) — ਸੈਕਸ਼ਨ 19(2)(ਬੀ) - ਸਵਾਲ ਕੀ ਸੰਪੱਤੀ ਨਿਕਾਸੀ j ਸੰਪੱਤੀ ਹੈ - ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ - ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਥਾਰਟੀ ਸਵਾਲ - ਕੀ ਸਿਰਫ ਨਿਗਰਾਨ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ - ਮੁਦਈ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ - ਕੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 46 ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਨਿਕਾਸੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿਚ—ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਵੈਸਟਿੰਗ—ਕੀ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ— ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਨਿਗਰਾਨ ਦਾ ਓਵਰਟ-ਐਕਸ਼ਨ—ਕੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ— ਨਿਗਰਾਨੀ ਵਿਭਾਗ—ਕੀ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕੋ ਇਕ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕੇਵਲ ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇਵੈਕੂਈਜ਼ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਜਾਂ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਇਵੈਕੂਈਜ਼ (ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ) ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੇ ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 46 ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

(ਪਾਰਾ 4 ਅਤੇ 24)

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਕਾਸੀ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ ਦੀ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਵੈਸਟਿੰਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ - ਨਿਗਰਾਨ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਜਾਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਇਵੈਕੂਈਜ਼ (- ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ) ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ, 1947 ਜਾਂ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦਾ ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਸਧਾਰਨ ਕਾਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ 1947 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। 1947

ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਜਾਂ ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਐਡਮਿਨਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ: ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੋਂ ਨਿਕਾਸੀ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿ ਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੰਪਤੀ

Baldev Singh and others v. Union of India and others
(D. S. Tewatia, J.)

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਕਾਸੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਾਂ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਹੋਣ ਦੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਟੋਡੀਅਨ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। .

(ਪਰਾ 13)।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਮਰੱਥ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਇੱਕ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਕੇ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਸੀ, ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰੇ।

(ਪਰਾ 17)।

10 ਜੂਨ, 1983 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ.ਡੀ. ਯਾਦਵ ਐਚ.ਸੀ.ਐਸ., ਸਬ ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਸਿਰਸਾ ਮਿਤੀ 10 ਮਾਰਚ, 1981 ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਸਾਦਾ ਝਗੜਾ ਪਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਕੇ.

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਐਚ.ਐਲ ਮਿੱਤਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਬਹਾਦੁਰ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਅਤੇ ਐਲ.ਐਸ.ਵਾਸੂ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਸਨ।

ਐਸ ਡੀ ਬਾਂਸਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਅਤੇ ਜੇ.ਵੀ. ਯਾਦਵ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਡੀ.ਐਸ. ਤੇਵਤੀਆ, ਜੇ.

(1) ਇਹ ਅਪੀਲ ਵਿਦਵਾਨ ਮੋਸ਼ਨ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਕਿ ਫ਼ੈਸਲਾ ਮੁਹੰਮਦ ਸਦੀਕ ਬੈਰੀ ਬਨਾਮ ਮੁਹੰਮਦ ਅਸ਼ਫਾਕ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1), ਨੇ ਸਹੀ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਅਪੀਲ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ।

(2) ਵਿਚ ਮੁਹੰਮਦ. ਸਦੀਕ ਬੈਰੀ ਦੇ ਕੇਸ (ਜੁਪਰਾ), ਹਮਾਮ ਸਿੰਘ, ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਸਵਾਲ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਿਕਾਸੀ, ਫਿਰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਘਾਟ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਜਾਇਦਾਦ

(1) 1953 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 448

ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਿਸ਼ਚਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਕਾਸੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਅਗਲੇਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਦਰਭੀ ਸਵਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੁਣਵਾਈ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

(3) ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (2) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਵੀ ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ।

(4) ਹਾਲਾਂਕਿ, ਛੋਟੇ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਬੁੱਧੂ ਰਾਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (3) ਵਿੱਚ ਕੌਸ਼ਲ, ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਉਠਾਈ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੰਗਾਮੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ, ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਫਿਰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੁਕੱਦਮੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਨੂੰ 'ਧਿਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਚਿਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਕੌਸ਼ਲ, ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਨੇ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ: -

“ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿ ਇਵੈਕਿਊਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖੇ ਬਿਨਾਂ ਟਾਈਟਲ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਜੋ ਕਿ ਨਿਵੇਕਲਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਕਟੋਰੀਅਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। - ਆਰਡਰ 7, ਨਿਯਮ 10, ਸਿਵਲ ਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮੁਦਈ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਤਾਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇ।”

ਮੁਹੰਮਦ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਸਟੈਂਡ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸਦੀਕ ਬੈਰੀ (ਸੁਪਰਾ) ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਕੇਸ ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਇੱਕਮਾਤਰ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਾਂਗ, ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਉਸ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਬੰਧਤ ਧਿਰ ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਗੇ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਕਸਟਡੀਅਨ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

(2) ਏਆਈਆਰ 1961 ਪੀ.ਬੀ. 48.

(3) ਏਆਈਆਰ 1976 ਪੀ.ਬੀ. & Hry. 354

Baldev Singh and others v. Union of India and others
(D. S. Tewatia, J.)

(5) ਇਸ ਅਪੀਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਮੁਦਈ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ਗੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਐਡਮਨਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੀ ਧਾਰਾ 46 ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਲਾਈ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ ਐਲ ਅਗਰਵਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ (4), ਅਤੇ ਡਾਇਲ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਸੰਯੁਕਤ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਫਰਮ ਨਿਆਦਰ ਮਾਈ ਪਿਆਰਾ ਲਾਈ ਅਤੇ ਹੋਰ (5) ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦੋ ਸਿੰਗਲ ਬੈਚ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਵਿੱਚ ਡਾ, ਰਾਜਿੰਦਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਗਿਆਨ ਚੰਦਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (6)।

(6) ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਹਾਜ਼ੀ ਸਿੱਦਿਕ ਹਾਜ਼ੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (7) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

(7) ਪੱਖਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਨਿਆਂਇਕ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਦੀ ਸਾਰਥਕਤਾ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(8) ਮੁਦਈ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪੂਰਵ-ਹਿੱਤ ਨੇ ਇੱਕ ਹਕੀਮ ਮੁਹੰਮਦ ਤੋਂ ਸੂਟ-ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦੀ ਸੀ। ਅਬਦੁਲ ਰਹਿਮਾ ਬੇਗ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ। 3 ਸਤੰਬਰ, 1943 ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰਡ ਸੇਲ-ਡੀਡ ਰਾਹੀਂ 50000। ਹਸੀਨ ਬੇਗਮ ਅਤੇ ਹਸੀਨ ਖਾਨ, ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੇ ਦੋ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, ਨੇ ਉਕਤ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਵੈਗ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ 8 ਮਈ, 1946 ਨੂੰ ਹੋਇਆ। ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਦੀ ਰਕਮ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ 5 ਅਗਸਤ, 1946 ਨੂੰ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਨ, ਭਾਵ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਡਿਫਾਲਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 7 ਨਵੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਡਿਫਾਲਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਤਭੇਦ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਜਾਂਚਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਂਚ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵੈਂਡੀਜ਼ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਰਿਸ-ਹਿੱਤਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਰਹੀ।

(9) 16 ਅਗਸਤ, 1978 ਨੂੰ, ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਅਫਸਰ ਨੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ, 1954 ਦੀ ਧਾਰਾ 19(2) (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ।

- (4) 1958 PLR 669
- (5) 1968 PLR 731
- (6) ਏਆਈਆਰ 1980 ਐਸਸੀ 1206
- (7) ਏਆਈਆਰ 1983 ਐਸਸੀ 259

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮੁਦਈ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ ਦੀਵਾਨੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਰਾਹੀਂ ਦੀਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਉੱਠੀ ਹੈ।

10.) ਹੁਣ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਸਵਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੋਂ ਇਵੈਕੂਈ ਵਿਆਜ (ਵੱਖਰਾ) ਐਕਟ (ਐਲਐਕਸਆਈਵੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦਾਅਵਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਐਡ ਵਾਰਮ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸੰਯੁਕਤ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਨੁਸੂਚੀ ਅਤੇ ਨਿਕਾਸੀ ਹਿੱਤ ਨੂੰ ਹੋਰ ਹਿੱਤਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਲੇਮ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਪੱਖ ਲਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਕਾਸੀ-ਮਾਰਟਗੈਗਰਾਂ ਨੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 148 ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਦੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਰੀਡੀਮ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ, ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 28 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਸੰਪਤੀ ਹੁਣ ਸੰਯੁਕਤ ਸੰਪਤੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਅਤੇ ਕਥਿਤ ਨਿਕਾਸੀ ਹਿੱਤ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ। ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਮੋਰਟ ਗੇਜ 20 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ, ਇਵੈਕੂਈ ਇੰਟਰਸਟ (ਸੈਪਰੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 9(2) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਹਨ। 1951, ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਬੁਝ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਜ਼ਿੰਮੇਦਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰੱਖਿਅਕ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੁਝ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ:-

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਨਿਗਰਾਨ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਵੈਕੂਈ ਵਿਆਜ (ਵੱਖਰਾ) ਐਕਟ, 1951 ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੰਪੱਤੀ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਦਾ, ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 690/56-ਕਸਟਡੀਅਨ ਬਨਾਮ ਐਮ.ਐਸ.ਟੀ. Gendo ਕਿ ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਨਿਕਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਨਿਗਰਾਨ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਵੈਕੂਈ ਇੰਟਰਸਟ (ਸੈਪਰੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1951 ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੈਸਟਿੰਗ ਆਰਡਰ, ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਕਾਰਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਦਾ ਰੁਖ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।

Baldev Singh and others v. Union of India and others
(D. S. Tewatia, J.)

11. ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਵੈਕੂਈ ਵਿਆਜ (ਵੱਖਰਾ) ਐਕਟ, 1951 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਇਵੈਕੂਈ ਵਿਆਜ ਦੀ ਧਾਰਾ 11 (ਸੇਪਾਰਾ) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ. ਐਕਟ, ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

12. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਨਿਰੀਖਣ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਵੈਚਲਿਤ ਨਿਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਸਟੋਰੀਅਨ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਜਿਸਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ। ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੋਣ ਲਈ. ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਿਚਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿਭਾਗ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ ਨੂੰ ਐਕਟ 1950 ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ 1950 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਪਾਬੰਦੀ:

“ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) (ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਦੋਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਪਤੀ ਨੇ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। 1950. ਜੇਕਰ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਹਿਤ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਿਕਾਸੀ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਵੈਸਟਿੰਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਕੁਝ ਠੋਸ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਕਸਟੋਰੀਅਨ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਭੌਤਿਕ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਧਾਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਵਜੋਂ ਨਿਰਧਾਰਨ, ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ। ਮਈ, 1948 ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਮ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਘੋਸ਼ਣਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਪਤੀ ਜਾਂ ਸੰਪਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਜਾਂ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋਰ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਾਂ

ਕਟੋਰੀਅਨ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਪਤੀ ਜਾਂ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 8(2) ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕੇਵਲ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਝ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਕੁਝ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੋਣੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ

ਤੱਕ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਵੈਸਟਿੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।"

ਅਤੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਗਰੇਵਰ, ਜੇ. ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਐਕਟ, 1950 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਆਰਡੀਨੈਂਸਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਕੁਝ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭੌਤਿਕ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਧਾਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਵਜੋਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨਾ, ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਨਿਗਰਾਨ ਅਤੇ ਡੀਮਿੰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਿਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਧਾਰਾ 8(2) ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਜਾਂ ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਲਈ, ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2 ਏ) ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਫਿਰ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

13.) ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਇਵੈਕੂਈਜ਼ (ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ) ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਸਕੀਮ ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਨੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਵਕੂਏ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਕਿਹਾ। ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਣ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਉਚਿਤ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਕਤ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਇਵੈਕੂਈਜ਼ (ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ) ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿਚ ਨਿਯਤ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਪ੍ਰਾਂਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਥਿਤ ਸ਼ਾਰੀਆਂ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ੀਅਲ ਸਰਕਾਰ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਨਿਹਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਸਵੈਚਲਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਵਾਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿਭਾਗ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ

ਸਬੰਧਤ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਸਧਾਰਨ ਕਾਰਨ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਸਿਰਫ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਈਸਟ ਪੁੰਜਾਬ ਇਵੈਕੂਈਜ਼ (ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ) ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ, ਜਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 8, ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਿਗਰਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੰਪਤੀ ਖਾਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੰਪਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਅੰਦਰ ਜਾਣੀ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ 'ਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਹੋਣ ਦੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਨਿਜਾਤ ਪਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜਾਂ ਹੋਰ।

14. ਕਸਟਡੀਅਨ ਇਵੈਕੂਈਜ਼ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ, ਪੰਜਾਬ ਬਨਾਮ ਗੁਜਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (8) 8 ਅਤੇ ਆਈਬ੍ਰਾਹੀਮ ਅਬੂਬਾਕੋਰਾ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ xv ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਮੰਗਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। 2 ਟੇਕ ਚੰਦ ਡੋਲਵਾਨੀ (੯)।

15. ਵੈਸਟਨ, ਸੀ.ਜੇ. ਨੇ ਗੁਜਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਇਹ ਸਨ ਕਿ 6 ਅਕਤੂਬਰ, 1949 ਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਕਸਟਡੀ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਨੇ 1949 ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ IX ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇੰਜਣ ਇਵਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਡਿਕਰੀ, ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਤਬਾਦਲੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਕਸਟਡੀਅਨ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਸਟੈਂਡ ਲਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜੋਧੀ ਇੱਕ ਨਿਕਾਸੀ ਸੀ; ਕਿ 14 ਅਕਤੂਬਰ, 1947 ਦਾ ਅਵਾਰਡ, ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਉੱਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫ਼ਰਮਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਨਿਗਰਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੇਅਸਰ ਸਨ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਬ-ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਹਾਇਕ ਕਸਟਡੀਅਨ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਨਿਕਾਸੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਸਟਡੀਅਨ ਨੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਕੋਲ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਜੋਧੀ ਇੱਕ ਨਿਕਾਸੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

16. ਵੈਸਟਨ, ਸੀ.ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਭੇਜੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਕੋਲ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਜੋਧੀ ਇੱਕ ਨਿਕਾਸੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਉਹ - ਉਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕਸਟੋਰ ਡਾਇਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਸੀ। ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(8) 1953 PLR 94

(9) ਏਆਈਆਰ 1953 ਐਸਸੀ 298

Baldev Singh and others v. Union of India and others
(D. S. Tewatia, J.)

ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਹੈ ਕਿ ਨਿਗਰਾਨ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕਿਸੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਪੱਤੀ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਸੀ; ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਐਕਟਾਂ ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸਾਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਮ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਇਦਾਦ ਜੋ ਨਿਗਰਾਨ ਹੁਣ; ਨਾਮ ਚੁਣਦਾ ਹੈ, ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਹੈ। 'ਇਹ ਕਈ ਕਾਨੂੰਨ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਉਥੇ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਕਹੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀਆਂ ਖਾਸ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਜਿੱਥੇ ਕਟੋਰੀਅਨ ਨੇ ਭੌਤਿਕ ਕਬਜ਼ਾ ਲਿਆ ਜਾਂ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ, ਬੇਸ਼ੱਕ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੀ। ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਡਮਿਨੀਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੀ ਧਾਰਾ 7, ਜਾਂ ਕੇਂਦਰੀ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਪੱਤੀ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ। ਐਡਮਿਨੀਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਜਾਂ 1949 ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਪੱਤੀ ਖਾਲੀ ਸੰਪੱਤੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਟੋਰੀਅਨ ਨੇ ਖੁਦ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ, ਇਹ ਨਿਰਣਾ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਨ, ਇਸ ਲਈ, ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਟੋਰੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਜਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਉਪਬੰਧ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਸਟੋਰ ਡਾਇਨ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰੀ ਖੋਜ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ; ਕਿ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਗਰਾਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਟੋਰੀਅਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

(17) ਵੈਸਟਨ, ਸੀਜੇ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਇੱਕ ਪੜਾਅ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਨਿਗਰਾਨ ਵਿਭਾਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ

ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੇ ਕਿ ਇਹ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮਰੱਥ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ

ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਕਿ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਇੱਕ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਕੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੇ।

(18) ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਵੈਸਟਨ ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਿਵਾਸ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(19) *ਇਬਰਾਹਿਮ ਅਬੂਬਕਰ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ)* ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਇਸ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਇੱਕ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਨਿਕਾਸੀ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ :

-

“16. ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ 8 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੰਪਤੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਨਿਵਾਸ ਪਿਛੇਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਰਿਲੇਸ਼ਨ ਬੈਂਕ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ - ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਾਰਸਾਂ ਵਿੱਚ। ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਉਦਾਹਰਣ ਲੈਣ ਲਈ, ਜੇ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਧਾਰਾ 2 (ਡੀ) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮਿਤੀ 1 ਮਾਰਚ, 1947 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਾਰਤ ਛੱਡਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਵਾਰਸ, ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਜਾਂ ਹਿੱਤ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਕੇ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਾਰਸਾਂ 'ਤੇ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 8 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਐਫ) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ
(ਡੀ. ਐੱਸ. ਤਿਵਾਤੀਆ, ਜੇ.)

“17. ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਅਤੇ 8 ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ, ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਘੋਸ਼ਣਾ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕੋਈ ਨਿਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਸਟਡੀਨ ਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਜੇਕਰ ਕਥਿਤ ਨਿਕਾਸੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਉਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਜੀਵਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸੇ ਟੋਕਨ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਕਥਿਤ ਖਾਲੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਵਾਰਸਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਧਾਰਾ 8 ਦੇ ਅਧੀਨ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੱਕ ਸੰਪੱਤੀ 'ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦਾ ਕਸਟੋਰ ਡਾਇਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੇ ਰਾਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਵਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਇਬਰਾਹਿਮ ਅਬੂਬਕਰ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਧਾਰਾ 7 ਅਤੇ 8 ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਮੰਨ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 8 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 8 ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ I ਆਇਨ (2) ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਿਲਕੁਲ ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਆਕਰਸ਼ਿਤ. ਉਥੇ - ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਬਣਤਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਨਿਕਾਸੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਾਰਸ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

;wrr -

(20) ਡਾਇਲ s ਵਿੱਚ ' ਦਾਸ ਦੇ ਕੇਸ ਜੀ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਤੱਥ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਨਿਆਦਰ ਪਿਆਰਾ ਲਾਈ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਡਾਇਲ ਦਾਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਧੀਨ ਜੱਜ, ਕਰਨਾਲ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਫੈਸਲਾ 9 ਫਰਵਰੀ, 1960 ਨੂੰ ਹੋਇਆ। 28 ਫਰਵਰੀ, 1963 ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ। ਡਾਇਲ ਦਾਸ, ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 9 ਫਰਵਰੀ, 1960, ਇੱਕ ਰੱਦ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਤਰਾਜ਼ ਇਹ ਸਨ-* (i) ਕਿ ਡਿਕਰੀ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ 1 ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 46 ਅਧੀਨ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਐਕਟ, 1950 ਅਤੇ (ii) ਕਿ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2-ਏ) ਦੇ ਪ੍ਰੋ ਵਿਜਨਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਅਯੋਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸੋਧ ਐਕਟ 1 ਦੁਆਰਾ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ

ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1960 ਦਾ। ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਦੀ ਅਪੀਲ ਵੀ ਉਸੇ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ।

(21) ਸਰਕਾਰੀਆ, ਜੇ. ਡਾਇਲ ਦਾਸ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੀਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਲਿਖਿਤ ਹੈ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਜਾਂਚ 'ਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ *ਮੈਸਰਸ ਭਾਟੀਆ ਕੋਆਪਰੇਟਿਵ ਹਾਊਸਿੰਗ ਸੋਸਾਇਟੀ ਲਿਮਟਿਡ* ਬਨਾਮ ਡੀ.ਸੀ. ਪਾਟਲ, (10) 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੁੱਦਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਸਮਰੱਥ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਿਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। . ਹੋਰ ਤਾਂ ਹੋਰ, ਜਦੋਂ ਦੀਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ *ਜਫਰਾਨ ਬੇਗਮ* ਬਨਾਮ *ਕਸਟੋਰੀਅਨ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਪੰਜਾਬ ਕੇਸ*, (11) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੁਲ ਬੈਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਵੱਖਰੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ *ਨਿਕਾਸੀ ਸਪੱਤੀ ਪੰਜਾਬ ਬਨਾਮ ਜਫਰਾਨ ਬੇਗਮ* (12) ਨੇ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਸਰਕਾਰੀਆ, ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ *ਨਿਆਂਇਕ ਨਿਆਂ ਦੇ ਤੌਰ* 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅਮਲੀ ਜ਼ਾਮਾ ਪਹਿਨਾਉਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਉਪ-ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਰਮਾਨ ਇਹ ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਅਜੀਬ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਸੀ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀਆ, ਜੇ. ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਐਡਮਿਨੀਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2-ਏ) ਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।

(22) *ਰਾਜਿੰਦਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਕੇਸ* (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਤੱਥ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਕਾਜ਼ੀ ਅਬਦੁਲ ਰਸ਼ੀਦ 1963 ਤੱਕ ਲਗਾਤਾਰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। 1949 ਦਾ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ 1 ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਉਸ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਅਤੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ, 1954 ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਸੀ। ਕਾਜ਼ੀ ਅਬਦੁਲ ਰਸ਼ੀਦ 1963 ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।

- (10) ਏਆਈਆਰ 1963 ਐਸਸੀ 16.
- (11) (1962) 64 PLR 708
- (12) (1968) 70 PLR 1.

ਇਵੈਕੁਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ 7 ਮਈ, 1954 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ 7 ਮਈ, 1954 ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਲੰਬਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕਾਜ਼ੀ ਅਬਦੁਲ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਰਾਸ਼ਿਦ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਐਲਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਦੋਖਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਉਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਗਠਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 1950 ਐਕਟ ਦਾ, 1950 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 46 ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਧਾਰਾ, ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਉਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(23) ਹਾਜ਼ੀ ਸਿੱਦੀ ਸਿੱਦਿਕ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮਰਾਨਾਂ ਨੂੰ ਡਾ: ਰਾਸ਼ਿਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਕੇਸ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਨਿਕਾਸੀ ਸਾਲ 1963 ਵਿੱਚ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। 1950 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੇ ਸੰਮਿਲਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ.

(24) ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਿਰਫ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ.

(25) ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਆਰ.ਐਨ.ਆਰ

ਡੀਵੀ ਸਹਿਗਲ ਜੇ.

ਅਮੀਰ ਚੰਦ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਸਰਦਾਰ ਅਰਜਨ ਸਿੰਘ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1979 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 2134 .

21 ਸਤੰਬਰ 1987

ਹਰਿਆਣਾ ਸ਼ਹਿਰੀ (ਕਰਾਏ ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਨਿਯੰਤਰਣ) ਐਕਟ (1973 ਦਾ XI) —
ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਅਤੇ 13(2)(iii)- ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ — ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਾਲੇ ਐਕਟ